

ת"פ 426/98 - חאלד דראושה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 426-98 מדינת ישראל נ' דראושה

בקשה מס' 1
בפני כב' השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא
המבקש
נגד
המשיבה
חאלד דראושה
מדינת ישראל

החלטה

1. ביום 7.11.99, הורשע המבקש בעבירות הריגה, מעשה פזיזות ורשלנות ועבירות נוספות על פקודת התעבורה ותקנותיה. בהחלטת בית המשפט מיום 14.11.99, נפסל המבקש מלנהוג ברכב מנועי או להחזיק ברישיון נהיגה עד למתן גזר הדין. בהתאם, נדרש המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט עוד באותו היום. במסגרת גזר הדין שניתן ביום 18.1.00, נפסל המבקש מלנהוג ברכב מנועי ו/או להחזיק רישיון נהיגה לרכב לצמיתות.
2. ביום 24.3.21 הגיש המבקש בקשה למתן צו, אשר יורה למזכירות בית המשפט להנפיק לו אישור על כך שהפקיד את רישיונו ביום 14.11.99. לטענת המבקש, הוא אכן הפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט ביום 14.11.99, אולם כאשר פנה לאחרונה למזכירות לקבל אישור על כך, לצורך בקשת חנינה שהוא מתעתד להגיש לנשיא המדינה, גילה כי התיק בוער ואין עוד בנמצא אישור על הפקדת הרישיון.
3. המשיבה הגיבה לבקשה וביקשה לדחותה. לטענתה, לבד מהצהרת המבקש אין בבקשה ובמצורפים לה כל ראיה כי רישיון הנהיגה של המבקש אכן הופקד כנדרש. הוסיפה וטענה כי מעיון בגיליון הרשעותיו הקודמות בתעבורה של המבקש, עולה כי נרשמו לחובתו עבירות תנועה גם לאחר מועד ההפקדה הנטען. בהתאם, טענה המשיבה כי לכל היותר ניתן להנפיק למבקש אישור ממועד התצהיר שצורף לבקשה.
4. למבקש ניתנה הזדמנות להגיב על טענות המשיבה לעיל וכן לצרף, ככל הניתן, אסמכתאות התומכות בגרסתו. בתגובתו טען המבקש כי בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 14.11.99, ניתן לו אישור לנהוג ברכבו לאחר הפקדת הרישיון, עד לשעה 14:00 באותו יום, על מנת שיוכל להשיב את הרכב עמו הגיע לדיון לביתו בכפר עראבה. המבקש הציג את ההחלטה כשהיא חתומה בחותמת של המזכיר הראשי של בית המשפט, כאשר לטענתו הדבר מעיד כי אכן הפקיד קודם לכך את רישיונו במזכירות בית המשפט.

בכל הנוגע לעבירות התנועה הנטענות, טען המבקש כי לאחר הפקדת רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט, הוא לא נהג בכלי רכב. עוד הוסיף, כי הינו קבלן הסעות ובעלים של ארבעה רכבים הנהוגים על ידי נהגים שכירים, אשר ככל הנראה קיבלו את הדו"חות ושילמו אותם. עוד טען המבקש, כי שתיים מעבירות התעבורה המיוחסות לו אירעו כאשר ריצה את עונש המאסר שהוטל עליו ועל כן לא ייתכן שאלו בוצעו על ידו. עוד נטען כי עבירה נוספת נרשמה כאשר ליווה נהג חדש שעבד עבורו ממושב הנוסע.

5. בתגובתה, שבה המשיבה וביקשה לדחות את הבקשה. לטענתה, גרסת המבקש אינה מגובה בראיות, כאשר לא צורפו תצהירים של הנהגים אשר נטען כי ביצעו את עבירות התעבורה ברכביו של המבקש או אישור על פנייה לרשויות בבקשה להמרת דו"חות התנועה על שם אותם נהגים. המשיבה הוסיפה כי בניגוד לטענת המבקש, במועד ביצוע שתיים מתוך שלוש עבירות התעבורה המיוחסות לו, היה המבקש מחוץ לכותלי בית הסוהר. לבסוף טענה כי המסמך שצורף על ידי המבקש, עליו חתימה של מזכיר בית המשפט, אינה מהווה ראיה כי המבקש אכן הפקיד את רישיונו כנדרש.

6. לאחר שבחנתי את הבקשה ואת סבב התגובות שהוגשו, נחה דעתי כי דינה להידחות.

תקנה 556(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, קובעת כי **"נפסל בעל רישיון נהיגה על ידי בית משפט מהחזיק ברישיונו, ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה; אם שוכנע בית המשפט שהרישיון אינו בידי בעלו אותה שעה ימציאו בעל הרישיון, תוך התקופה שקבע בית המשפט, לאחר שניתנה ערבות להמצאת הרישיון ובתנאים שקבע בית המשפט"**.

מן האמור עולה כי על בעל הרישיון קמה החובה להפקידו, ואם זה אינו ברשותו, מוטל עליו הנטל לשכנע בכך את בית המשפט. בהיקש לעניינינו, ניתן לקבוע כי על כתפיו של המבקש מוטל הנטל לשכנע כי אכן הפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט, שעה שאין בנמצא ראיה פוזיטיבית לכך.

אלא, שכפי שציינה המשיבה בתגובתה, לבד מהצהרתו בעניין, אין בידי המבקש כל ראיה או מסמך, אשר יעידו כי אכן הפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט. לעניין זה, תמימת דעים אני עם המשיבה, כי צירוף פרוטוקול הדיון מיום 14.11.99 ועליו חתימה מחוקה של מזכיר בית המשפט, אין בו ללמד כי הרישיון אכן הופקד כנדרש.

מנגד, קיים דווקא תיעוד אובייקטיבי, בדמות גיליון ההרשעות הקודמות בתעבורה של המבקש, המלמד כי לאחר מועד הפקדת הרישיון הנטען נרשמו לחובת המבקש שלוש עבירות תנועה, המלמדות על שימוש ברכב מנועי. כעולה מרשימת כליאה שצורפה על ידי המשיבה לתגובתה, לפחות שתיים מבין שלוש עבירות התנועה אירעו במועדים בהם היה המבקש מחוץ לכותלי בית הסוהר.

המבקש אומנם טען כי עבירות אלו בוצעו על ידי נהגים אחרים, אשר עבדו כשכירים בעסק ההסעות שלו ותוך שימוש ברכבים הרשומים על שמו, אולם שוב, לא הביא כל ראיה לתמיכה בגרסה זו, כגון תצהירים של אותם נהגים או מסמך המלמד על פנייה לרשויות, במטרה להסב את הדוחות על שם אותם נהגים.

בנסיבות אלו, לא ניתן לקבוע כי המבקש עמד בנטל המוטל על כתפיו, לשכנע כי אכן הפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט.

7. לאור המפורט לעיל, אני דוחה את הבקשה. אין מניעה להנפיק למבקש אישור הפקדה ממועד התצהיר שצורף לבקשתו. קרי, מיום 24.3.21.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ב, 30 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא